

تلویزیون و شبکه نمایش خانگی در سالی که گذشت

همه چیز تحت تاثیر انقلاب اینترنتی ستاره‌ها

دنیا خمایی : تلویزیون در سال کرونایی ۹۹ در محک سختی قرار گرفته بود و شاید نتوان نمره بالایی به آن داد چراکه در اغلب ایام سال تجربه دندان‌گیری نصیب مخاطب نشد و جز چند مورد معدود که در این گزارش به آن اشاره می‌کنیم مجموعه جذاب دیگری ندیدیم که توجهمان را جلب کند. اما از طرف دیگر شبکه نمایش خانگی سال درخشانی را به سبب ارائه پروژه‌هایی که اغلب در سال قبل از کرونا ساخته شده بود و حضور بازیگران ستاره را به همراه داشت، پشت سر گذاشت. در ادامه ترن‌های نمایشی تلویزیون و وی.اودی در چند بخش اصلی در سال ۹۹ را به انتخاب تحریریه «ماهانامه صبا» مرور می‌کنیم.

تیپیکال «هما» با بازی خوب و قابل قبول «ریما رامین‌فر» در مجموعه «پایتخت» نیز هویداست که درست است جایگاه دانای کل او در آن خانواده عرضی، اضافی و گاه غیر قابل باور است اما نقش مرشد و راهنمای اصولی یک خانواده پر جمعیت را ایفا می‌کند.

بهترین بازیگران مرد تلویزیونی سال ۹۹

از این سو اگر به سراغ مردان بازیگران و نقش‌های ایفا شده در سال ۹۹ از مدیوم مجموعه‌های تلویزیونی نقب زنی، فکت‌های مهم‌تری را به دست می‌آوریم. همانطور که می‌دانیم اساساً جایگشت موقعیت‌ها و نقش‌هایی که احتمال وقوع دارد معمولاً بر دوش مردان گذاشته می‌شود و به همین سبب مردان نیز بنا بر ژانری که اثر را تعریف می‌کند کنش‌های خود را در یک خرقه ژانری جای می‌دهند. جدا از ارزیابی و تعینی نقادانه که کدام نقش برتر و ارزنده‌تر و کدام نقش ضعیف بوده است، باید نگرش تحلیلی خود را اینچنین بر این تم فائق کنیم که شخصیت‌های مرد درون سریالها معمولاً عاملیت انرژی‌زای خود را از فراخود (سوپرایگو) خود اخذ می‌کنند تا از نهادشان و به همین خاطر در عین کنش‌مندی، تیپیکال جلوه می‌کنند و همین می‌شود که نقش‌های مردانه ایرانی در مجموعه‌ها بیشتر زیر آواری از اتفاقات در داستان به زحمت خود را پله‌پله بیرون می‌کشند. مثلاً بازی شیرین، درست و خوب «پژمان جمشیدی» در مجموعه «زیر خاکی» و یا «هادی

ظاهر شد. لعیان‌نگنه هم در نقش شریفه کم در این سریال ندر خشید.

در یکی دیگر از مجموعه‌های اینترنتی یعنی «فور باغه»، سحر دولتشاهی تا اینجا شمایی متفاوت‌تر از سال‌های گذشته‌اش به نمایش گذاشته که شایسته توجه است.

بازیگران زن تلویزیون در سال ۹۹

در تلویزیون هم فاطمه گودرزی با سریال «شرم» نقش متفاوتی را تجربه کرد که از کلیشه نقش‌های چند سال اخیر او دور بود و خوش درخشید. سریال «نچلا» هم که مجموعه‌ای زنانه محسوب می‌شود، در سال گذشته دو بازیگر زن اصلی خود را با قدرت در داستان پیش برد. سارا رسول‌زاده و آریتا حاجیان که نقش دو زن جنوبی را بازی می‌کردند، حس مخاطب را همراه بازی خود و قصه کردند و همین نقطه قوت مجموعه شد. این قدرت‌نمایی زنانه فقط در ژانر ملودرام اتفاق نیفتاد و ژاله صامتی با «زیر خاکی» نقش طنز خود را با شیرینی هرچه تمام‌تر ایفا کرد.

در مجموعه «سرباز» الیکا عبدالرزاقی این گواهی را می‌دهد که شخصیت زن سریال سوار بر مرکب تفکر است چرا که مونولوگ می‌گوید؛ ضمیر نهان دارد و این ضمیر نهان و دادگر شخصی او ولو به نادرست به او قوه‌گزینش، انتخاب و نقد را می‌دهد تا سنجیده‌تر رفتار یک زن امروزی ملموس را تبلیغ کند. همین رویه در شخصیت

بازیگران زن تلویزیون اینترنتی در سال ۹۹

در سال گذشته شبکه نمایش خانگی محمل خوبی برای قدرت‌نمایی بازیگران زن شد، تا جایی که تفاوت سبک و سطح بازی را از تلویزیون تا وی.اودی می‌توان حس کرد و شاید یکی از مهم‌ترین دلایل این است که فیلمنامه‌ها با محدودیت کمتری برای بازیگران زن نوشته شدند و قدرت مانور بیشتری مهیا کردند. یکی از بهترین نمونه‌ها پانته‌پانه‌های هادر فصل پایانی «کرگدن» بود که یکی از بهترین بازی‌های خود و این چند سال اخیر را به نمایش گذاشت. زنی به ظاهر قدرتمند و مافیا که با گذشته تاریک و پر از بدبختی سراسر عقده و زخم در پی انتقام است اما عشق گویی او را از با درمی آورد. بازی دقیق و با جزئیات او، به دلت کشیده شدن و در تنگنا قرار گرفتن به تمامی در بازی او رعایت شد. این همت در بازی رویا تیموریان و هدیه تهرانی در سریال «هم‌گناه» هم دیده شد، این هر دو شخصیت با اینکه ذاتاً منفی نیستند در مسیر حوادث با گذشته‌های خاکستری تن به کنش‌های منفی داده‌اند. تهرانی با «هم‌گناه» نسل جدید مخاطب را هم همراه خود کرد و مخاطبین کم‌سن‌تر نیز که درخشش او را در دهه ۷۰ ندیده بودند، مجاب به پذیرفتن او به عنوان ستاره شدند.

حالا که صحبت از نسل جدید شد، نباید بازیگر تازه‌نفسی مثل پردیس پورعابدینی را از قلم انداخت که با نقش «راضیه مانلی» در «آقازاده» خیلی بی‌تمایل به ادا و رفتار اضافه جلوی دوربین